

Het was juist elf uur, toen hij opnieuw het compartiment betrad. Regelmatig stoomde de nachtexpress door den nacht, steeds naar het Noord-Westen en een-tonig ratelden de zware wielen over de ijzeren staven. Een beetje moe, doch overigens in een best humeur maakte Max zijn voorbereidselen voor den nacht. Op het oogenblik, dat hij zijn colbert uittrok schrok hij op, door een hevig gestommel in den coupé naast den zijnen. Hij luisterde in spanning toe en hoorde een angstkreet en een heftig kloppen op den wand tusschen de beide slaapvertrekken. Hij herinnerde zich plotseling weer de woorden van de Engelsche en vermoedde een misdaad. Even stond hij in tweestrijd; wanneer dit een laffe valstrik was?

Bij de idee joeg het bloed hem naar de wangen, het was vreeselijk in elk medemenschen een spitsboef te zien; maar toch...

Hij veranderde snel iets in zijn coupé en rende toen in de zijgang. Nog steeds klonk een geluid van vechtende lichamen, nu ten deele gesmoord. Met een ruk schoof hij de deur open van den volgenden coupé en tot zijn ontzetting zag hij een in smoking gekleed jongmensch, die over een languit op den grond liggend lichaam gebogen stond. Hij herkende de jonge vrouw en zag haar bleek gelaat, gesloten oogen, overschaduwd door de lange, zwarte wimpers en de roode, saamgeknepen lippen. Hij gaf een kreet van afschuw en stortte zich op den aanrander, die zich ijlings bukte.

Hoewel klein en tamelijk gezet was de juwelier sterk en moedig. Hij had zijn revolver, dom genoeg, in zijn coupé achter gelaten, doch zijn harige handen balden zich tot staalharde vuisten en geen drie seconden na zijn binnenkomst was hij in verwoed gevecht met den ander.

En terwijl hij vocht voor zijn zelfbehoud, drong het ook tot hem door, dat deze misdadiger even goed in zijn coupé had kunnen doordringen, om eens rond te neuzen. Hij slaagde er in zijn vijand in een hoek te drijven en hem door een kunstgreep, waardoor de ander bij de minste beweging van zijn handen zou stikken, in bedwang te houden. Hijgend wendde hij zich om en zag het meisje juist opstaan. Een vloek perste zich tusschen zijn lippen... zij gleed als een slang den coupé uit. Hij, de voorzichtige Max Brinkman, was toch in een val gelokt. Die mooie, geraffineerde kat moest van zijn juweelen afgeweten hebben. Een hevige woede maakte zich van hem meester; zijn handen knelden zich om de keel van zijn slachtoffer, zoodat deze op een gegeven oogenblik in elkaar zakte!

Op dat oogenblik temperde de express zijn vaart, moeizaam optornend tegen een hooge spoorbrug. Max nam een sprong en rende de zijgang in. Toevallig kwam juist de nachtdirecteur aangewandeld. Hij schrok zichtbaar van dezen geagiteerden man in hemdsmouwen.

„Ga mee... een bende roovers in den trein!” hijgde de ander en hij liep

haastig terug naar zijn eigen compartiment. Doch juist voordat hij de deur kon openen, werd deze met een ruk open geschoven en ijldde een slanke vrouw de gang in naar den harmonica-overloop. Onder haar arm hield zij een donker koffertje gekneld...

„Daar!” schreeuwde Max luid: „Grijp dat wijf, conducteur!”

Beiden volgden de vrouw, doch zij opende zonder aarzelen het portier van den volgenden wagon en sprong lenig uit den langzaam rijdenden trein op den spoordijk.

„De noodrem!” riep de conducteur, doch een kreet van den ander deed hem van dit plan afzien. Beiden konden juist de deur zien van Max zijn coupé in den anderen wagon. Een slanke jonge man, in een smoking gekleed snelde uit dezen coupé en geholpen door de schaduw langs den zijwand rende hij eveneens naar een der deuren. Het portier openen en er door naar buiten glippen was het werk van een oogenblik. Ook hij verdween in den nacht.

Toen veegde de diamanthandelaar zijn bezweet voorhoofd af en trok hij den conducteur mee naar zijn compartiment. Zijn

jas lag op den grond, doch hij miste er niets uit. De conducteur, die instinctief begreep, dat de kleine dikke koopman bestolen moest zijn, wierp een hulpeloozen blik door de kleine ruimte.

„Zat er veel in?” vroeg hij. „Wacht, laat ik toch aan de noodrem trekken. Die schoeljes!”

„Veel? Bedoel je dat koffertje dat zij onder den arm klemde?” lachte Max: „Wat zal ik je zeggen?”

Hij sloeg de deken van het bovenste bed op en haalde iets van tusschen de lakens vandaan. Met groote oogen staarde de conducteur er naar. Het was een klein, donker koffertje.

„Wat mij betreft rijden wij zoo gauw mogelijk door!” grinnakte Max en hij woog het koffertje taxeierend op de hand. „De heele kwestie is, beste vriend, dat je altijd op je qui vive moet zijn, niet waar? Zij lokte mij in haar eigen coupé, maar zij dacht niet aan de mogelijkheid, dat ik twee van die koffertjes had. Eén leeg... en één... nou ja, eenigszins gevuld! Wil je een sigaartje voor den schrik?”

